

Stáž na Horské záchranné službě v Nízkých Tatrách

2. 1. 2019 – 22. 3. 2019

Natálie Reichová a Hana Duchoňová

S kolegyní Hankou jsme se po několika emailech z oddělení zahraničních vztahů rozhodly, že tedy zkusíme to výběrové řízení na stáž, tak jsme tedy sepsaly životopis a motivační dopis a šly jsme do toho. Ten podzim proběhla celkem tři kola výběrového řízení, ze kterých jsme vzešly my dvě (po odhlášení našich kolegů), dvě holky, které bydlí 5 kilometrů od sebe, ale do té doby se v podstatě neznaly.

Naše stáž na Horské záchranné službě v Jasné v Nízkých Tatrách probíhala od 2. 1. do 22. 3. 2019. S blížícím se odjezdem bylo za potřebí vyřídit spoustu věcí, ale neděste se, nebylo to zas tak hrozné. O zajištění ubytování se nám postaral náčelník ještě dlouho před odjezdem, nevěděly jsme sice do čeho jdeme, ale bylo zajištěné, a to bylo hlavní. Dále bylo dobré si obstarat nějaké vybavení, které vám třeba chybí, ale buďte smířeni, že za tři měsíce permanentního nošení dostane zabrat. Na řadu přišla byrokracie, založení účtu v eurech (ušetří vám to nějakou korunu), vyhledání a pořízení správného pojištění (dobře se poradte, než si ho koupíte, abyste nepořídili špatně a nemuseli ho rušit, třeba jako já), vyplnění nějakých dalších papírů, a nakonec domluvení schůzky na rektorátu a podepsání účastnické smlouvy, bez které nemůžete vyjet, a díky které dostanete stipendium. Dobré je také před odjezdem splnit co nejvíce zkoušek, věřte mi, není nejlepší poslední den prodlouženého zkouškového jít na poslední pokus předmětu z prvního ročníku. My naštěstí zvládly skoro všechny zkoušky z druhého ročníku před odjezdem, což bylo super.

Přichází den odjezdu na stáž. Dny předtím si užíváme svátků, přichází silvestr, oslava Nového roku a myšlenky, že musíme začít balit a druhého odjíždíme. Víme, že zavazadel bude hodně, proto jsem se domluvila, že nás do Prahy, odkud jedeme vlakem, doveze mamka. Vlak nám jede ve dvě hodiny odpoledne, proto s předstihem nakládáme všechna zavazadla a lyže do auta a vyrážíme. Popravdě jsem byla ráda, že jsem to všechno do toho vlaku odtáhla. Samozřejmě by bylo výhodnější jet vlastním autem jako skoro všichni stážisti před námi, ale bohužel žádné nemáme. Známe vlaky, takže zpoždění nás nemine a do Liptovského Mikuláše přijíždíme o hodinu dýl. Michal Matoš, náčelník, spolu s majitelem penzionu, kde budeme ubytované, nás vyzvedávají na nádraží a odjíždíme do našeho domova na další tři měsíce. Ubytování je prostorné, každá si můžeme zabrat svůj pokoj, je zde velká kuchyň, špajz, lednice a hlavně pračka, takže nemusíme prát v ruce. Jelikož už bylo pozdě večer, pánové odchází a my se ukládáme k první noci na Slovensku.

Druhý den dostáváme volno, abychom se zabydly a podívaly se do města, třetí den, tedy v pátek, konečně jedeme do Jasné, která je vzdálená asi 15 kilometrů. První setkání s chlapci a Adkou na horský. Velmi milé a vlídné uvítání a „tykačka“ hned na začátku, na horský si totiž všichni tykají, a pak nastal zmatek jmen, naštěstí se na základně nachází nástěnka s fotkami a jmény všech záchranářů, takže když jsme nevěděly, tak to byla rychlá pomoc. Ten den jsme se seznamovaly se vším a rozkoukávaly se. Hned první den přišla jízda na skútru, byly jsme nadšené.

Každý všední den v cca 7 hodin nás chlapci ze západních tater, kteří jezdí do Nízkých Tater vypomáhat, protože nemají mnoho výjezdů, vozili služebním autem nahoru do Jasné, do nějakých půl páté, kdy zase naopak jezdili všichni domů, kromě dvou, kteří zůstávali přes noc jako služba. Náplně naší práce byla asistence na výjezdech. Každý den začínal ráno společnou snídaní, kdy si všichni sedli k jednomu velkému stolu a posnídali jsme a probrali co je nového. Když bylo hezké počasí, nebo ze začátku v příznivém počasí, jsme šli lyžovat, buďto sami nebo, když šli chlapci, tak s nimi. Když už jsme byli dostatečně vylyžovaní, vrátili jsme se zpět nebo kluci pokračovali na Chopok, kde měli ten den službu. Když zazvonil telefon, že je nějaký úraz, popadly jsme lyže a hůlky, naložili je na skútr (většinou pacienta sváželi na skútru a my jsme jeli vedle na lyžích), oblékli se (lyžáky jsme měly už od rána, abychom byly nachystané vyrazit), popadly jsme náš batoh s lékárníčkou a dlahami a jelo se. Nebudu Vám tu mazat med kolem pusy, že každý výjezd bylo hrozné „vzrúšo“ a pacient byl vážně zraněn, ale i spousta takových se našla.

Devadesát procent výjezdů bylo na bolavá kolínka lyžařů a ruce snowboardistů. Když měli pacienti komerční úrazové pojištění vozili jsme tyto úrazy ortopedického charakteru do soukromých zdravotních středisek, kdy jedno bylo přímo na sjezdovce a druhé bylo asi pět kilometrů od střediska, ale svážela si je tam vlastní převozová sanitka. V případě vážnějších úrazů, kolapsových stavů a podobně se pacient předal posádce RZP nebo RLP, která byla naším dispečerem předem přivolána. A tak to chodilo každý den. Někdy bylo úrazů pět, ale někdy jsme se nezastavili a bylo jich třeba i 25 a to jsme na oběd šli třeba ve tři a byli

jsme rádi, že jsme vůbec na nějaký šli. Jinak abych nezapomněla, na obědy jsme chodili do Esspressa, kde byl oběd (hlavní jídlo s polévkou) za čtyři eura, ale musím vás zklamat, tato restaurace se už zrušila a v zimě tam nejspíš bude stát penzion.

Dny plynuly jako voda, my jsme si na sebe, myslím, že celkem zvykli a užívali jsme si ve volných chvílích mnoho zábavy. O víkendech jsme, buď odpočívaly, nebo podnikaly výlety a očekávaly

různé návštěvy. Zažívaly jsme tam krásné časy, i Evropský pohár v Jasné s čerstvou mistryní světa Petrou Vlhovou. Bohužel 28. února nastal asi ten nejčernější a nejhorší den pro celou horskou, nejen v Jasné, ale i po celém Slovensku. Zemřel ve volném čase jeden ze záchranářů. Bylo hrozné sledovat, jak to semele i ty nejsilnější chlapy, o kterých si myslíte, že je nic nerozhodí, bohužel. Ten týden než byl pohřeb si představte úplné ticho a mokré oči, tak přesně to tam vypadalo. Tak to v životě ale chodí, dějí se krásné věci, ale bohužel i ty špatné.

V březnu jsme konečně přičichly ke skialpům. Mě to třeba bavilo, takže jsem se pak občas šla ještě projít, bylo to krásné, okolo potůčku, nikdo nikde, jen ticho a vy. Blížil se konec stáže, úrazů ubývalo, dny se prodlužovaly a sluníčko svítilo čím dál víc. Náš čas na horské se krátil, poslední rozlučková sešlost, poslední den, udělat památeční fotky s klukama, na skútru, abychom měli i tu hmatatelnou památku. Poslední den se s námi ještě přišel rozloučit Michal Matoš, s kterým jsme vyřešily nějakou byrokracii, kterou jsme musely odevzdat ve škole a pořádně se rozloučit. Bylo to smutné odjíždět, ale všechno krásné musí někdy skončit.

Tahle stáž nám toho mnoho dala. Odborné zkušenosti, v podstatě náš první kontakt s pacientem v terénu, protože doposud to bylo jen v nemocnici na lůžku nebo v ambulanci, jak s pacientem komunikovat, když si třeba úplně nerozumíte, vyplňovat hlásenky o úrazech, fixovat zlomeniny. Píchat flexily, ne tak, že si vše nachystáte na „táceček“ a donesete k pacientovi a tam to v klidu uděláte, ale pěkně na zemi, v ošetřovně, když se potíte v té bundě, kterou máte na sobě, protože se tam pěkně topí. Jo, je toho mnoho, nejen těch odborných, ale myslím i

těch životních. I to být někde v cizí zemi a postarat se o sebe sám je nová zkušenost.

Chtěly bychom poděkovat všem na horské, jak se o nás krásně starali v lehkých i nelehkých časech. Dovolím si tvrdit, že máme nové přátele, kteří jsou úžasní. Za krásné zážitky, které jsme s nimi zažili. Nevím, co už dál napsat, jen snad to, že ještě jednou strašně děkujeme a nikdy na to nezapomeneme.

Jestli se ještě stále rozhodujete, zda jet, JEĎTE! Bude to chvílemi těžké, ale opravdu to stojí za to. Budete mít spoustu zážitků, třeba si sednete do vrtulníku Ministerstva vnitra Slovenské republiky a spoustu dalších, které by vyjmenovat bylo na dlouho.

PS: Kdybyste se na něco chtěli zeptat, nebojte se na nás obrátit.

Natálie a Hana